कहाणी ॲना फ्रँकची

लेखनः ब्रैंडा राल्फ लुईस

मराठी: अश्विनी बर्वे

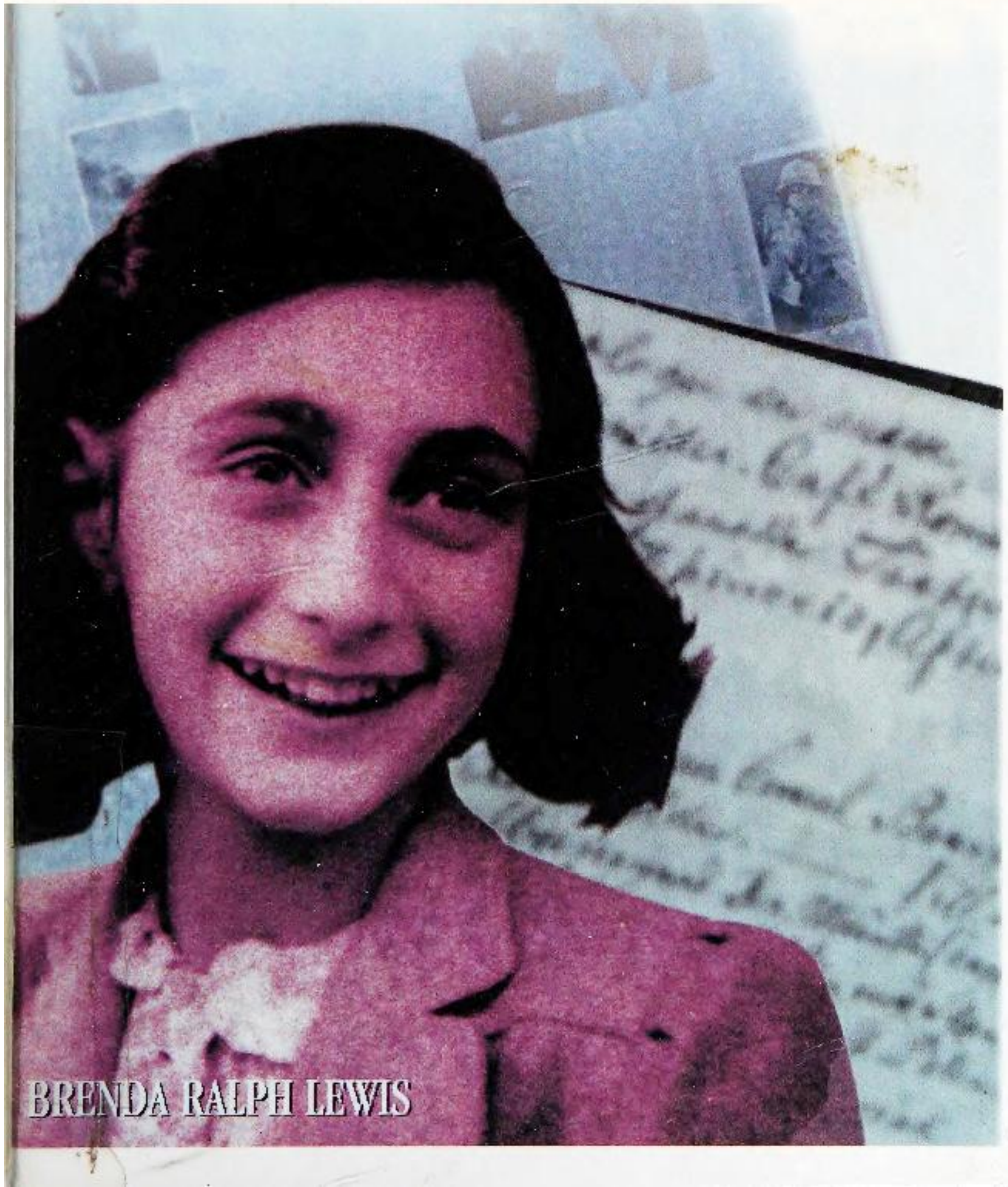

अनुक्रम

१. ॲना व तिची डायरी

2. आरंभिक वर्ष

3. संकटांनी भरलेला काळ

४. गुप्त तळघर

५. लपून घालवलेला काळ

६. नाझींनी केलेली धरपकड

७. ॲनाच्या कहाणीतले म्हणणे

कहाणी ॲना फ्रँकची

लेखनः ब्रैंडा राल्फ लुईस

मराठी: अश्विनी बर्वे

अ‍ॅना व तिची डायरी

अ‍ॅना फ्रैंक
वय १२ वर्ष
मे, १९४२

उन्हाळ्याचे दिवस होता, तरीही मुसळधार पाऊस पडत होता, ज्यामुळे अ‍ॅमस्टरडॅमचे रस्ते भिजत होते. तीव्र उष्णता असूनही, १३ वर्षांची अ‍ॅन फ्रँक आणि तिचे पालक कपड्यांचे अनेक थर गुंडाळून घराबाहेर पडले. अ‍ॅनने घाईघाईने गोळा केलेल्या वस्तू असलेली एक बॅग घेतली होती, ज्यामध्ये तिची मौल्यवान डायरी देखील होती. या डायरीत अ‍ॅनने त्या दिवसापूर्वी घडलेल्या सर्व गोष्टी नोंदवल्या होत्या.

अ‍ॅन फ्रैंकची अमुल्य डायरी।

ती तारीख होती ६ जुलै १९४२, ज्या दिवशी अ‍ॅनाच्या कुटुंबाला लपण्यास भाग पाडण्यात आले. ते ज्यू असल्याने लपून बसत होते आणि जर्मनीतील नाझी शासक ज्यूंचा नाश करत होते. आता नाझींनी नेदरलँड्सवरही कब्जा केला होता, त्यामुळे फ्रँक कुटुंब धोक्यात आले होते.

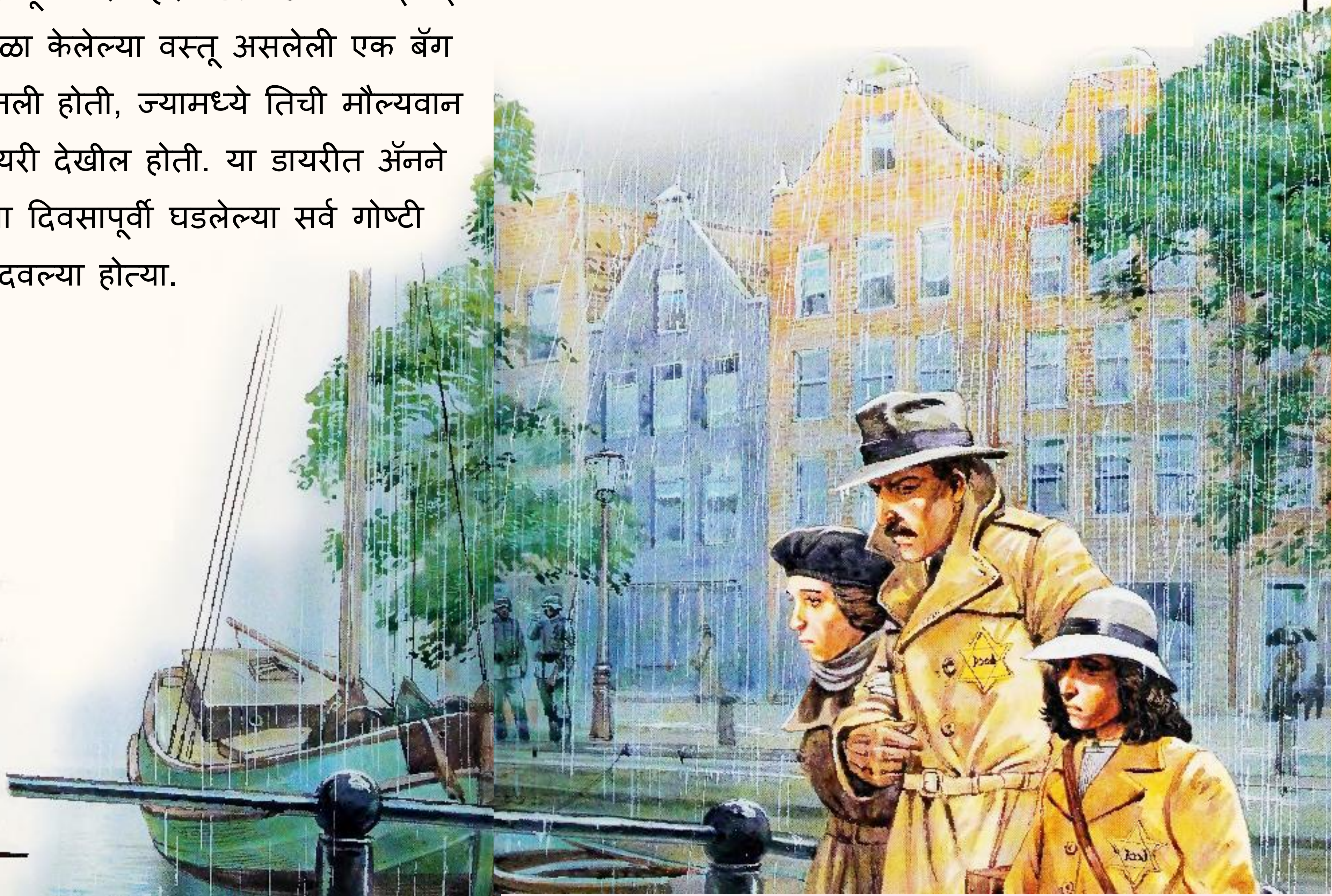

फ्रँक कुटुंबाला त्यांच्या लपण्याच्या जागेपर्यंत जाताना कोणी बघण्याची भीती होती. त्यांना माहित होते की नाझींनी यहुद्यांना एकत्र करून छळछावण्यांमध्ये पाठवले होते आणि नंतर ते गायब झाले.

फ्रँक कुटुंबाचे लपण्याचे ठिकाण एका गोदामाच्या मागे असलेल्या एका तळघरात होते, जिथे ॲनाच्या वडिलांचे पूर्वी कार्यालय होते. तळघरात एक गुप्त प्रवेशद्वारहोते आणि काळ्या खिडक्या असलेल्या अनेक खोल्या होत्या. बाहेरून, कोणालाही कोणी तिथे राहत असल्याचे कळू शकत नव्हते.

लपण्याची जागा या इमारतीमध्ये होती.

तळघराच्या पायऱ्या उतरतांना, ॲना एका विचित्र नवीन आयुष्याची सुरुवात करणार होती.

पुढील दोन वर्षे, ॲनाला बाहेर पडता येणार नव्हते. आणि जवळजवळ संपूर्ण दिवस तिला गप्प बसावे लागणार होते. ॲनाने तिच्या डायरीत तिच्या विचित्र जीवनाचे दस्तऐवजीकरण केले. पण हे सर्व जाणून घेण्यापूर्वी, आपल्याला अगदी सुरुवातीकडे परत जावे लागेल.

फ्रँकफर्टचे मारबाख़वेगमधले ॲनाचे पहिले घर.

आरंभिक वर्ष

ॲन फ्रँकचा जन्म १२ जून १९२९ रोजी जर्मनीतील फ्रँकफर्ट येथे झाला. तिचे पूर्ण नाव ॲनालिस होते आणि तिला मार्गो नावाची एक बहीण होती.

मार्गो ॲनापेक्षा तीन वर्षांनी मोठी होती–ती एक सौम्य आणि लाजाळू मुलगी होती तिच्यावर सर्वांचे प्रेम होते.

ॲना उत्साहाने भरलेली होती आणि ती नेहमी प्रश्न विचारत असे. तिचा मजेदार स्वभाव सर्वांना, विशेषतः तिचे वडील ओटो यांना फार आवडत असे.

.ऑटो एका बँकेत काम करत होते आणि त्याची पत्नी एडिथ आणि त्यांच्या लहान मुलींसोबत ग्रामीण भागाजवळील एका आरामदायी अपार्टमेंटमध्ये राहत असे.

.ॲना चार वर्षांची होईपर्यंत तिचे बालपण आनंदी होते आणि चांगल्या गोष्टींनी भरलेले होते. पण नंतर जर्मनीतील घटनांनी कुटुंबाचे जीवन बदलून टाकले.

ऑटो फ्रँक ॲनाचे वडील

एडिथ फ्रँक ॲनाची आई

मार्गो व ॲना फ्रँक

ॲडॉल्फ हिटलर हा जर्मनीच्या नाझी पक्षाचा फ्युहरर (नेता) होता. तो ३० जानेवारी रोजी जर्मनीचा शासक बनला. त्याने जर्मनीच्या सर्व समस्यांसाठी यहुद्यांना जबाबदार धरले. त्याने यहुद्यांचे जीवन कठीण बनवण्यास सुरुवात केली.यहुद्यांना त्यांची घरे आणि नोकऱ्या हिरावून घेण्यात आल्या. जर्मन रहिवाशांना यहुद्यांशी संबंध ठेवू नका असे सांगण्यात आले. फ्रँक कुटुंबाने त्यांचा परिसर सोडला आणि जिथे लोक अजूनही मैत्रीपूर्ण होते तिथे स्थायिक झाले. परंतु परिस्थिती दिवसेंदिवस बिकट होत चालली होती.

ॲडॉल्फ हिटलर

हा एक हुकूमशहा होता, म्हणजेच त्याचे जर्मनीवर पूर्ण नियंत्रण होते. त्याच्या भाषणांना नाझी अनुयायांची गर्दी जमायची.डॉल्फ हिटलर

त्यांच्या दुकानांच्या खिडक्यांमधून ज्यूंबद्दल दडपशाहीच्या घोषणा येऊ लागल्या आणि रस्त्यांवर त्यांच्या शिक्षेच्या आणि मारहाणीच्या कथा ऐकू येऊ लागल्या.

ओटो फ्रँकने त्याचे कुटुंब नेदरलँड्समधील ॲमस्टरडॅम येथे हलवण्याचा निर्णय घेतला. त्याला वाटले की त्याचे कुटुंब डच लोकांमध्ये सुरक्षित राहील.

आणि ते खरोखरच सुरक्षित होते - काही काळासाठी.

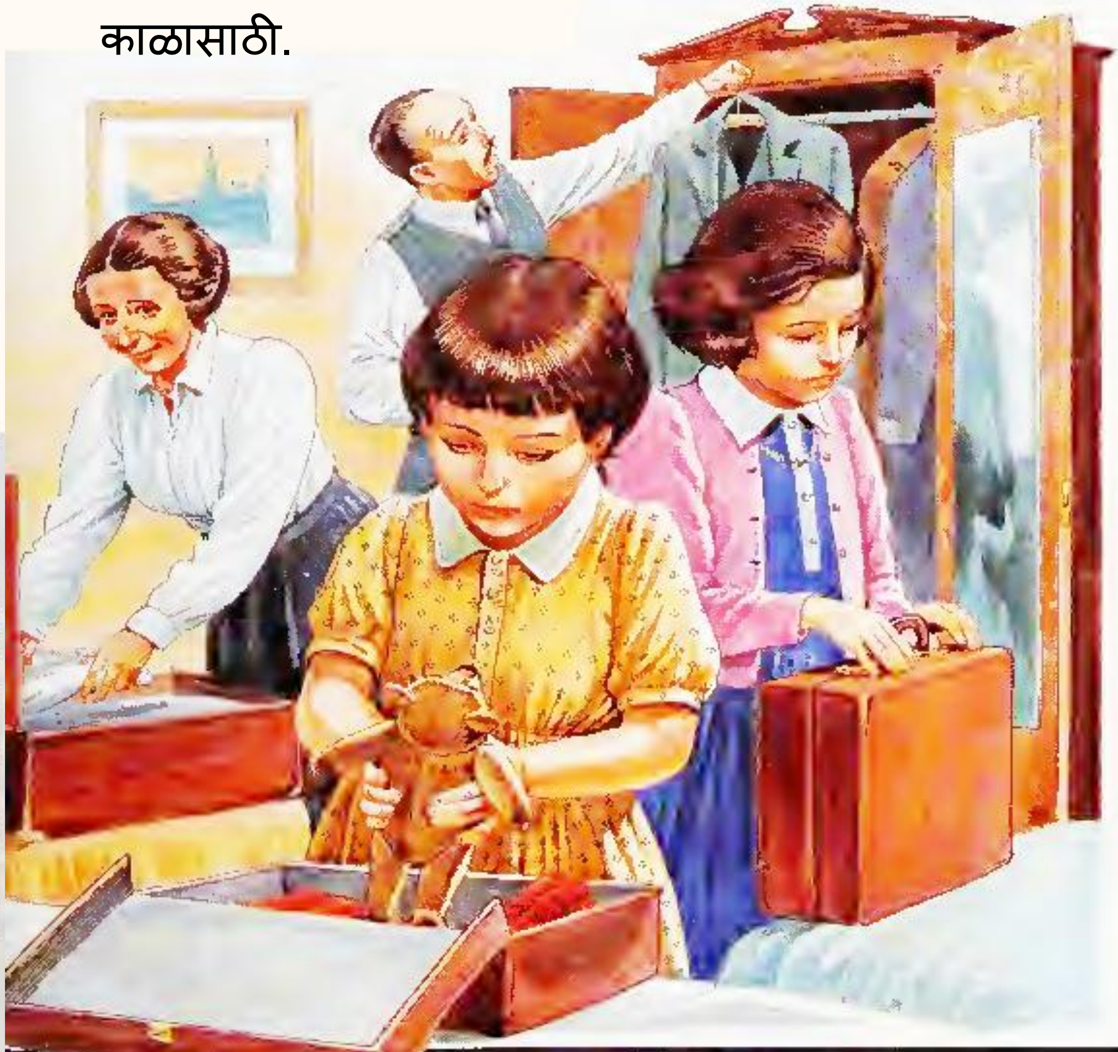

स्कूटीजवळ उभी असलेली ॲना आपली मैत्रीण सना बरोबर खेळतांना.

ॲनाचे नवीन घर ॲमस्टरडॅमच्या मेरवेडेप्लेन येथे एक अपार्टमेंट होते. तिने लवकरच तिथे नवीन मित्र बनवले, ज्यात काही ज्यू मुले होती ज्यांचे कुटुंब जर्मनीहून पळून गेले होते.

ॲना आणि तिच्या मैत्रिणींना रुंद फूटपाथवर खेळायला आणि सायकली आणि स्कूटरवरून शर्यत करायला खूप आवडायचे.

त्या फ्रँक कुटुंबाच्या अपार्टमेंटबाहेरच्या मैदानात लपाछपी खेळायचे. हिवाळ्यात ॲनला आइस स्केटिंग करायला खूप आवडायचे.

ॲना एक आनंदी आणि लोकप्रिय मुलगी होती जिला लोकांना हसवायला खूप आवडायचे.

शाळेत तिच्या जास्त बोलण्यामुळे तिला कधीकधी त्रास व्हायचा. तिच्या एका शिक्षिकेने तिला “गप्पिष्ट कुमारी" असे टोपणनावही दिले.

पण जेव्हा अँना दहा वर्षांची झाली तेव्हा तिचे आयुष्य पुन्हा एकदा उलटे झाले.

अमस्टरडामच्या शाळेत ॲना

संकटाचा काळ

जर्मन आता अगदी जवळ आले होते, सीमेपलीकडे. एप्रिल १९४० मध्ये त्यांनी नॉर्वे आणि डेन्मार्कवर कब्जा केला. त्यानंतर, १० मे रोजी, जर्मन सैन्याने लक्झेंबर्ग, बेल्जियम आणि नेदरलँड्सवर आक्रमण सुरू केले. शुक्रवार होता, पण सर्व दुकाने बंद होती. ॲना शाळेत गेली नव्हती. दर काही मिनिटांनी हवाई हल्ल्याचे सायरन वाजत होते.

जर्मनीचा हल्ला

३ सप्टेंबर १९३९ रोजी जर्मनीने पोलंडवर आक्रमण केले तेव्हा दुसरे महायुद्ध सुरू झाले. १९४० पर्यंत हिटलरने युरोपचा बराचसा भाग जिंकला होता.

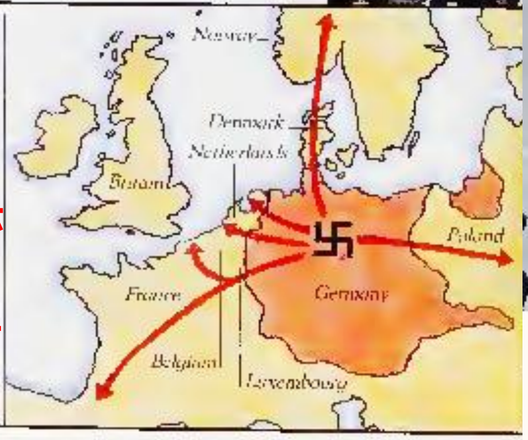

चार दिवसांच्या युद्धानंतर, नेदरलँड्सने शरणागती पत्करली. जर्मनीतील नाझी छळातून पळून गेलेले डच आणि यहूदी आता नाझी राजवटीत होते. यहूद्यांनी इंग्लंडला पळून जाण्याचा प्रयत्न केला, परंतु जर्मन सैन्याने बंदरे बंद केली.

नाझी सैनिकांनी भरलेला ट्रक अमस्टरडामच्या रस्त्यावर

नाझींच्या ताब्यात आल्यानंतरही, सुरुवातीला जीवन सामान्यपणे सुरू राहिले. दुकाने पुन्हा सुरू झाली. सर्वांनी खाण्यापिण्याची व्यवस्था केली.

ॲना आणि मार्गो शाळेत परतले आणि त्यांचे वडीलही कामावर परतले. ओटो फ्रँकने आपला व्यवसाय प्रिन्सेनखॅच स्ट्रीटवरील एका इमारतीत हलवला.

ॲना आणि तिचे मित्र अनेकदा तिथे टेलिफोन आणि टाइपरायटरशी खेळायचे आणि एकमेकांना खाली रस्त्यावरून चालणाऱ्या लोकांवर पाणी शिंपडण्याचे आव्हान द्यायचे.ॲनाला चित्रपटांची आवड होती आणि ती प्रसिद्ध चित्रपट कलाकारांची छायाचित्रे गोळा करायची. पण हळूहळू, नाझींनी यहुद्यांविरुद्ध कायदे केले. ॲनाला तिच्या आवडत्या गोष्टी करण्यापासून आणि तिच्या आवडत्या ठिकाणी जाण्यापासून बंदी घालण्यात आली.

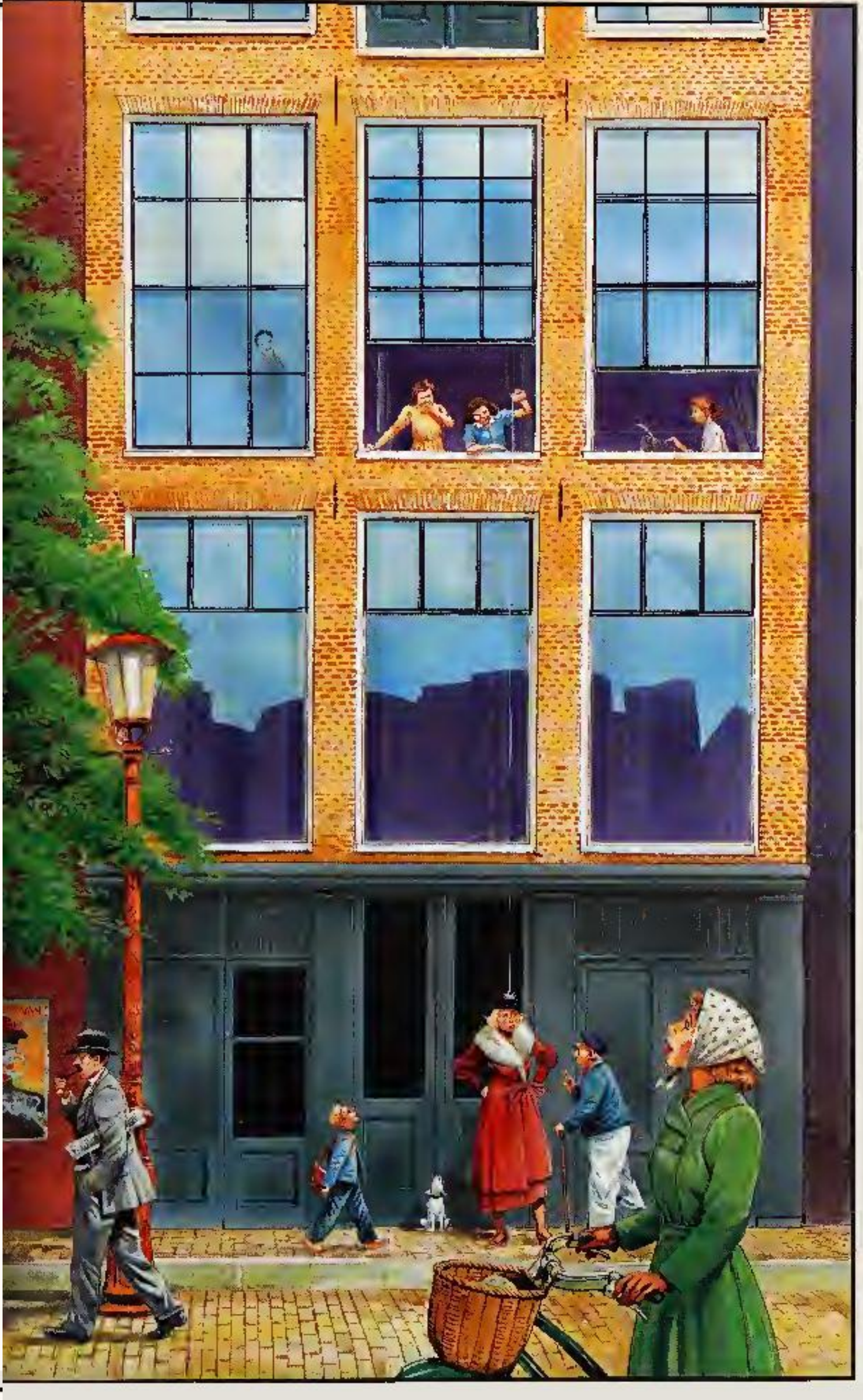

जानेवारी १९४१ मध्ये, एक नवीन कायदा लागू करण्यात आला ज्यामध्ये यहुद्यांना चित्रपटगृहांमध्ये प्रवेश बंदी घालण्यात आला. उन्हाळ्यात समुद्रकिनाऱ्यावर जाण्यासही बंदी होती. ज्यूंसाठी स्विमिंग पूल देखील बंद असल्याने ॲनाला खूप दुःख झाले. सप्टेंबरमध्ये, ॲनाला तिची शाळा सोडून ज्यू शाळेत जाण्यास भाग पाडण्यात आले. सर्व ज्यू कुटुंबे नवीन कायदा मोडण्यास घाबरत होती.

"यहूदींना आत येण्यास मनाई आहे" असे लिहिलेले फलक ग्रंथालये, थिएटर, संग्रहालये, कॉफी हाऊस आणि प्राणीसंग्रहालयांमध्ये लावण्यात आले होते. यहूदींना त्यांच्या सायकली आणि मोटारगाड्या सोडून देण्यास भाग पाडले जात होते आणि त्यांना ट्राम चालवण्यासही मनाई होती.

कधीकधी, संधीचा फायदा घेत एक बोटवाला ॲनाला त्याच्या बोटीत घेऊन जात असे.

"डच लोक इतके कठीण प्रसंग सहन करत आहेत यात त्यांचा दोष नाही," ॲनाने तिच्या डायरीत लिहिले.त्यानंतर सर्व यहूदींना पिवळा तारा - सहा-बिंदू असलेला डेव्हिडचा तारा, यहूदी प्रतीक घालण्याचा आदेश देण्यात आला.

पिवळे तारे

पिवळ्या ताऱ्यावर काळ्या अक्षरात "UDE" हा शब्द कोरलेला होता. या चिन्हाचा अर्थ असा होता की तो धारण करणाऱ्याला "बहिष्कृत" मानले पाहिजे.

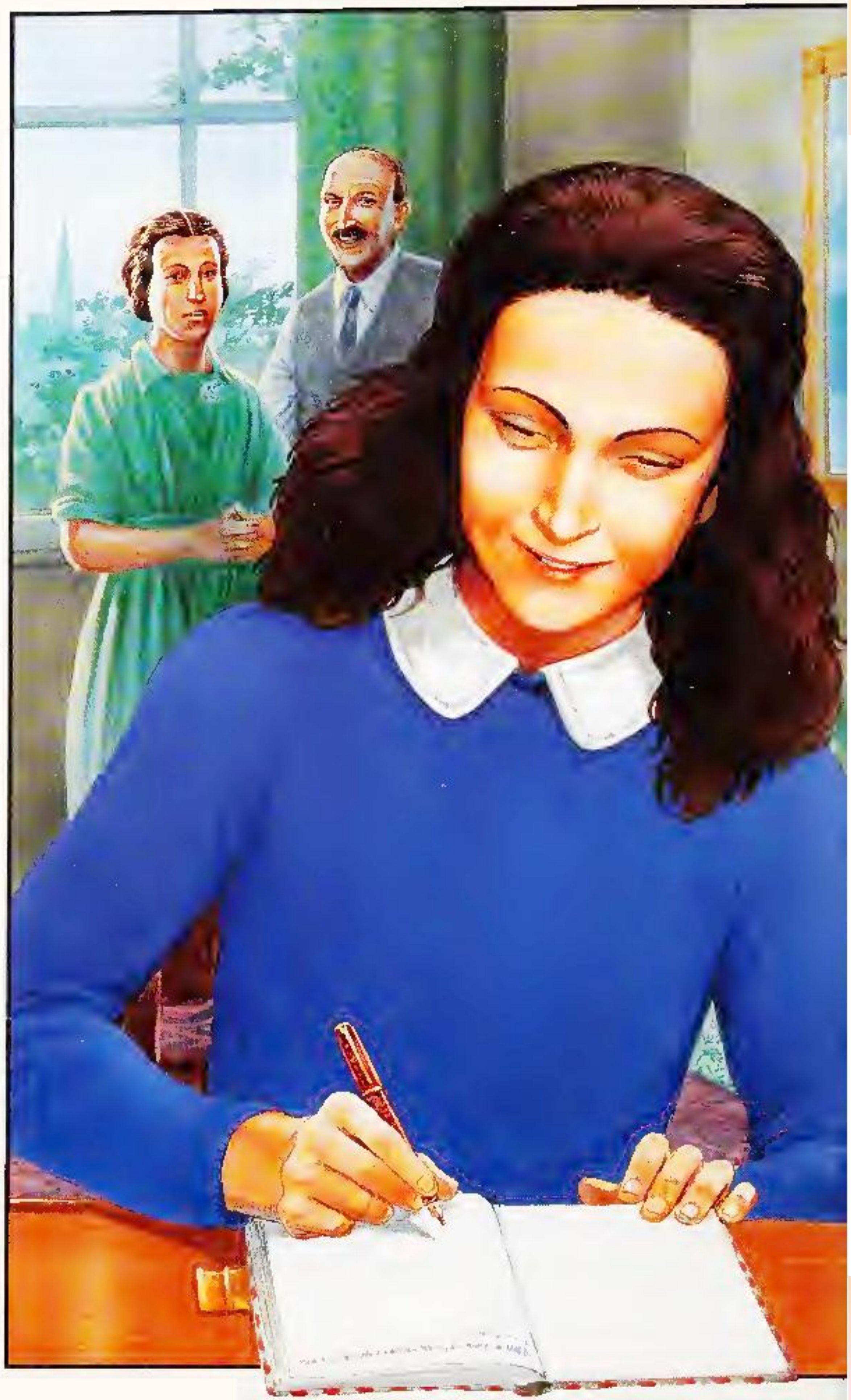

१२ जून १९४२ रोजी अँनचा तेरावा वाढदिवस होता. कठीण काळातही तिला अनेक भेटवस्तू मिळाल्या.

ओटोने तिला लाल आणि फिकट हिरव्या रंगाच्या चौकोनांनी बनलेली एक डायरी दिली, ज्यामध्ये धातूचे कुलूप होते. अँनाने तिच्या पहिल्या पानावर लिहिले: "मला आशा आहे की हे मला मदत करेल आणि सांत्वन देईल."

तोपर्यंत, नाझी राजवट असह्य झाली होती. पण अँनला असे आढळले की डायरी लिहिणे तिला मदत करत आहे. तिने तिला एक मित्र मानले आणि तिच्या डायरीचे नाव "किट्टी" देखील ठेवले.सुरुवातीला, तिने साध्या गोष्टींबद्दल लिहिले - उष्ण हवामान, तिचे परीक्षेचे निकाल आणि तिला आवडणारी मुले देखील. पण रविवार, ५ जुलै १९४२ रोजी तिने जे लिहिले ते गंभीर होते: "बाबा लपून जाण्याबद्दल बोलत आहेत."

गुप्त तळघर

जूनच्या अखेरीस, जर्मन लोकांनी घोषणा केली की ज्यूंना जर्मनीतील कामाच्या छावण्यांमध्ये पाठवले जाईल.

ओटो फ्रँकने ॲनला सांगितले की तो त्याच्या कुटुंबाचे अपहरण होऊ देणार नाही. गेल्या अनेक महिन्यांपासून, ओटो प्रिन्सेनखाच्टवरील गोदामाच्या वर, त्याच्या ऑफिसच्या मागे असलेल्या तळघरात लपण्याची जागा तयार करत होता. दर आठवड्याला, तो त्याच्या कंपनीच्या व्हॅनमध्ये टेबल, खुर्च्या, गाद्या, चादरी आणि अन्न पुरवठा शांतपणे करत होता.

एसएस

एसएस हे नाझी राजकीय पोलिस दल होते. त्यांचे काम यहुदी आणि नाझी असंतुष्टांना शोधणे होते. लोक एसएसला घाबरत होते.

५ जुलै रोजी, एक भयानक बातमी आली. मार्गोला एक कागदपत्र पाठवण्यात आले ज्यामध्ये तिला एसएस कार्यालयात हजर राहण्यास सांगण्यात आले. ती फक्त १६ वर्षांची होती. तिला आणि इतर तरुण यहुद्यांना जर्मनीतील छळछावण्यांमध्ये पाठवण्यात येणार होते.

फ्रँक कुटुंबाला तातडीने कारवाई करावी लागली. त्यांनी दुसऱ्या दिवशी लपण्याचा निर्णय घेतला.

मार्गो त्या दिवशी सकाळी लवकर ओटोच्या सेक्रेटरी मिप हीससोबत सायकलवरून निघून गेली. जर ते पकडले गेले असते तर दोघांनाही कठोर शिक्षा झाली असती.

ॲना आणि तिचे पालक लवकरच आले. ॲनाने नंतर त्यांच्या नवीन घराचे वर्णन केले - त्यात तीन खोल्या, एक लहान बाथरूम, एक शौचालय आणि स्टोव्ह आणि सिंक असलेली एक मोठी खोली होती. बाल्कनी देखील होती.

ॲनाची मांजर

ॲनाला तिचे मांजर शेजाऱ्यांकडे सांभाळण्यासाठी सोडावी लागली. तिने नंतर लिहिले: "माझ्या प्रिये, माझी मांजर ही एकमेव जिवंत प्राणी होती जिचा मी निरोप घेतला."

तिच्या खोलीच्या भिंतीवर ॲनचे आवडते फोटो

ॲनाने तिच्या आणि मार्गोच्या शेअर केलेल्या खोलीत चित्रपटातील कलाकारांचे फोटो लावले जेणेकरून ते घरासारखे वाटेल. पण लवकरच घर गर्दीने भरले होते - या गुप्त घरात आणखी चार लोक आश्रय घेत होते.

लपून घालवलेला काळ

१३ जुलै रोजी, दुसरे ज्यू कुटुंब, हरमन आणि ऑगस्टे व्हॉन पेल्स आणि त्यांचा मुलगा पीटर, त्याच ॲनेक्समध्ये लपण्यासाठी आले.

चार महिन्यांनंतर, दंतवैद्य फ्रिट्झ फायफर देखील तिथे आले. आता तिथे आठ लोक लपले होते.दिवसा, खाली गोदामात कामगार होते, त्यामुळे सर्वांना कुजबुजत बोलावे लागत होते.

त्यांना नळ चालू करण्याची किंवा शौचालय फ्लश करण्याची हिंमत होत नव्हती. जर कोणी चालत असल्याने किंवा कोणाच्या हातातून काहीतरी पडल्याने फरशी फुटली, तर गोदामातील कामगारांना संशय येऊ शकतो की यहूदी तिथे लपले आहेत.अशा जगण्याने सर्वांना कंटाळा आला होता.

ॲनाने एका घटनेबद्दल लिहिले जेव्हा मिस्टर आणि मिसेस व्हॉन पेल्स इतके मोठ्याने वाद घालत होते की ॲनाला वाटले की लोकांनी त्यांचे ऐकले असेल.

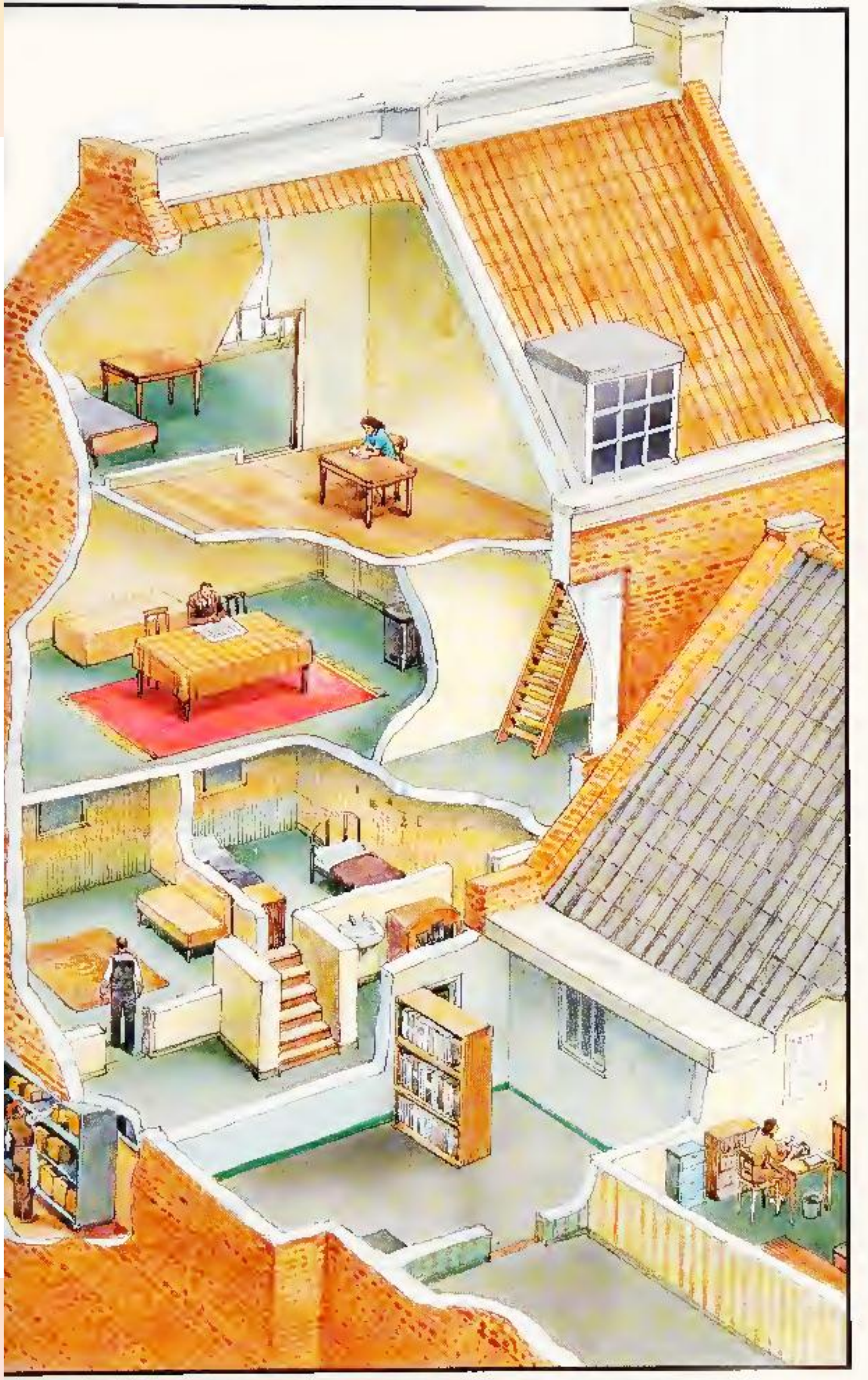

लपलेल्या व्यक्तींची काळजी घेण्यात आणि त्यांची माहिती गुप्त ठेवण्यात अनेक लोकांनी मोठे धोके पत्करले. यहुद्यांना मदत करणाऱ्यांबाबत एसएस अत्यंत कडक होते. गोदामाचा मालक, व्हिक्टर कुगलर, यांनी तळघराचा दरवाजा लपवण्यासाठी एक पुस्तकांचे कपाट बांधले होते. या कुटुंबांसाठी अन्न खरेदी करण्याचा प्रयत्न करताना मिप गिज दररोज स्वतःला धोक्यात घालत असे.

"दररोज ते भाज्या शोधण्यासाठी बाहेर पडतात," ॲना लिहिते, "आणि नंतर ते मोठ्या पिशव्या घेऊन सायकलवरून परततात." मिपने अन्न खरेदी करण्यासाठी बनावट कूपन देखील बनवले. सुदैवाने, नाझींनी त्यांना कधीही पकडले नाही. ऑफिसमधील एक सहकारी बाप वास्कल दररोज दुधाची तस्करी करत असे आणि मार्गो आणि ॲनाचे कपडे खूप लहान झाल्यावर त्यांच्यासाठी नवीन कपड्यांची व्यवस्थाही करत असे.

ॲनाच्या डायरीतील पाने आणि तिचा फोटो अल्बम

अशा एकांतवासात राहणे ॲनासाठी अत्यंत कठीण होते. दीड वर्षानंतर, ॲनाने लिहिले: "मला सायकल चालवण्याची, नाचण्याची, शिट्टी वाजवण्याची, जग पाहण्याची, किशोरवयीन असल्यासारखे वाटण्याची आणि मी मुक्त आहे हे जाणून घेण्याची तीव्र इच्छा आहे. पण मी हे सर्व करू शकत नाही."

एक उत्साही मुलीसाठी, बोलण्याशिवाय किंवा हालचाल न करता तासन्तास घालवणे कठीण होते आणि ॲन अनेकदा अडचणीत येत असे.

"मार्गो स्वाभाविकच चांगली आणि हुशार आहे," ॲना लिहिते, "पण माझ्यात आम्हा दोघांसाठी पुरेसा खोडसाळपणा आहे." पण ॲन किमान तिच्या डायरीत तिला कसे वाटले ते सांगू शकली. तिने लिहिले की तिला तिच्या वडिलांवर सर्वात जास्त प्रेम होते कारण ते कधीही तिच्यावर टीका करत नसत, परंतु नेहमीच तिचा बचाव करत असत. फक्त तिच्या डायरीतच हे माहित होते की तिला सुरुवातीला पीटर व्हॉन पेल्स एक "आळशी आणि मूर्ख" मुलगा वाटायचा, पण नंतर तिला तो आवडू लागला. ॲनाने तिच्या आशा आणि स्वप्ने देखील व्यक्त केली - की ती मोठी झाल्यावर तिला लेखिका व्हायचे होते आणि प्रेमात पडायचे होते.

तळघरातील शिक्षण

लपून असताना, ॲना आणि मार्गो यांनी भाषा, गणित, भूगोल आणि इतिहासाचा अभ्यास केला. त्यांनी पुस्तके वाचली, आणि रेडिओ ऐकला.

नात्ज़ियों ने धर-पकड़ा

लपून बसलेली कुटुंबे सतत सापडतील या भीतीने जगत होती. प्रत्येक आवाज म्हणजे धोका होता.

एप्रिल १९४४ मध्ये एका रात्री, इमारतीत राहणाऱ्या लोकांनी चोरांना खाली असलेल्या गोदामात प्रवेश करताना बघितले आणि ते तपास करण्यासाठी खाली गेले.

चोर पळून गेले, पण दोन शेजारी आवाज ऐकून तपास करण्यासाठी आले. तळघरातील लोकांना पळून जावे लागले. त्यांनी वरच्या मजल्यावर धाव घेतली आणि पुस्तकांचे कपाट बंद केले.सर्वात वाईट म्हणजे, पोलिसांनी इमारतीची झडती घेतली आणि इमारतीकडे जाणाऱ्या खोलीतही प्रवेश केला.

खालच्या खोलीत ॲनाला पावलांचा आवाज ऐकू आला. एका पोलिसाने तर खोट्या पुस्तकांच्या कपाटातही आवाज काढला. मग पुन्हा. ॲनाने लिहिले: “सर्वजण थरथर कापत हप्ते. मी अनेकांचे दात भीतीने बडबडताना ऐकले, पण कोणीही एक शब्दही उच्चारला नाही. शेवटी, पावले थांबली. ॲनाने पुढे लिहिले: “त्या रात्रीपूर्वी आमच्यापैकी कोणीही अशा धोक्याचा सामना केला नव्हता.

पण तळघराच्या बाहेर, अनेक शत्रू होते. सर्वात धोकादायक ते होते जे लपलेल्या यहुद्यांबद्दल बोलत होते. लपलेल्या यहुद्यांबद्दल माहिती देण्यास इच्छुक असलेल्यांना एसएसने लाच देखील दिली.

दोन वर्षे लपून राहिल्यानंतर, ॲनाला वाटू लागले की तिची लवकरच सुटका होईल. ६ जून १९४४ रोजी रेडिओने उत्साहवर्धक बातम्या आणल्या. उत्तर फ्रान्समधील नॉर्मंडीच्या किनाऱ्यावर मित्र राष्ट्रांचे सैन्य पोहोचले होते.

डी डे

६ जून १९४४ हा दिवस डी-डे म्हणून ओळखला जात असे. हजारो ब्रिटिश आणि अमेरिकन सैनिकांनी उत्तर फ्रान्सला नाझींपासून मुक्त करण्यासाठी नॉर्मंडीवर आक्रमण केले.

ॲनाने तिच्या डायरीत म्हटले: "... मला वाटते मित्र लवकरच येतील."पण ॲनाची स्वातंत्र्याची स्वप्ने मित्र राष्ट्रांच्या सैन्याने ॲमस्टरडॅमला पोहोचण्यापूर्वीच चकनाचूर झाली.

४ ऑगस्ट १९४४ रोजी एका माहिती देणाऱ्याने गेस्टापो, नाझी गुप्त पोलिसांना कळवले की यहुद्यांनी २६३ प्रिन्सटेनखाच्ट येथे आश्रय घेतला आहे. गेस्टापोला ही माहिती कोणी दिली हे कोणालाही माहिती नाही.

जेव्हा पोलिस प्रिन्सटेनख्त येथे पोहोचले तेव्हा त्यांना निर्वासितांना कुठे शोधायचे हे आधीच माहित होते. त्यांनी व्हिक्टर कुगलरला तळघराकडे जाणारे पुस्तकांचा कपाट उघडण्यास भाग पाडले.

पोलिसांनी बंदुकीच्या धाकावर लपलेल्या लोकांना एकत्र केले आणि त्यांना अटक केली. त्यानंतर त्यांनी तळघरात पैसे आणि दागिन्यांचा शोध घेतला. त्यांनी जुनी ब्रीफकेस देखील उघडली ज्यामध्ये ॲना तिची डायरी ठेवत असे. पण त्यांना काहीही मनोरंजक आढळले नाही. म्हणून त्यांनी ॲनाची डायरी आणि इतर सुटलेली पाने जमिनीवर फेकून दिली.

पोलिसांनी कैद्यांना पायऱ्यांवरून खाली नेले आणि त्यांना एका ट्रकमध्ये टाकले. ते निघून गेल्यावर, मिप गिसने ॲना परत येईपर्यंत ॲनाची डायरी आणि सुटलेली पाने सुरक्षितपणे एका ड्रॉवरमध्ये ठेवली.

ॲनाची डायरी

१९४४ पर्यंत, ॲनच्या लेखनात तिच्या वडिलांनी दिलेली डायरी, तीन नोटबुक आणि अनेक मोकळी पाने भरली होती.

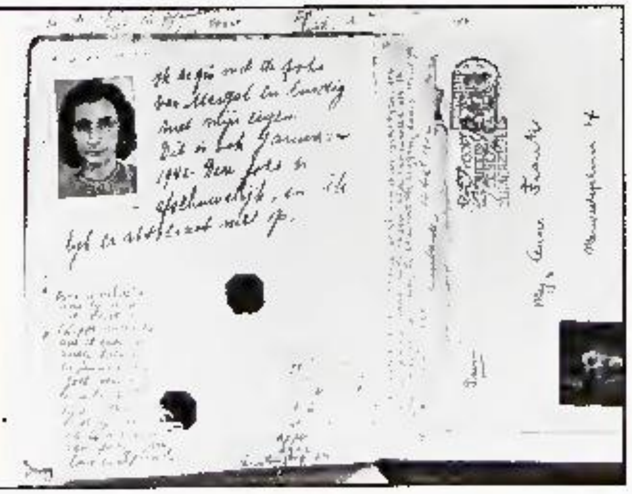

८ ऑगस्ट १९४४ रोजी फ्रँक कुटुंब आणि घरातील इतर सदस्यांना जर्मन सीमेवरील वेस्टरबोर्क छळछावणीत ट्रेनने नेण्यात आले. ॲना, मार्गो आणि त्यांच्या पालकांचे केस लहान करण्यात आले आणि छळछावणीचा गणवेश आणि लाकडी बूट घालण्यास भाग पाडण्यात आले.

त्यांना जुन्या बॅटरी काढून टाकणाऱ्या कारखान्यात काम करायला लावण्यात आले. काम घाणेरडे आणि कठीण होते, परंतु दोन वर्षांहून अधिक काळ घरात बंदिस्त राहिल्यानंतर, ॲनाला किमान कधीकधी तिच्या चेहऱ्यावर सूर्यप्रकाश जाणवत होता.पण फक्त तीन आठवड्यांनंतर, कुटुंबाला ऑशविट्झ-बिर्केनाऊ येथे पाठवण्यात आले, जे नाझींनी "अनावश्यक" मानलेल्यांना संपवण्यासाठी बांधलेले छळ छावणी होते. तिथे लाखो लोक मारले गेले. फ्रँक कुटुंब नेदरलँड्सहून या भयानक छावणीत नेण्यासाठी शेवटच्या ट्रेनमध्ये होते.

कुटुंबांना ऑशविट्झला पाठवले जात आहे.

अॅना आणि मार्गो फक्त काही आठवडे ऑशविट्झमध्ये राहिले. त्यानंतर, त्यांच्या पालकांशिवाय, दोन्ही मुलींना बर्गन-बेलसन छावणीत पाठवण्यात आले - घाण आणि रोगांनी भरलेला आणखी एक भयानक छावणी. कैद्यांना इतके कमी अन्न दिले जात होते की ते उपाशी होते. हिवाळा होता आणि अॅना आणि मार्गोकडे घालण्यासाठी फक्त फाटके कपडे होते. थंडीत थरथर कापत, मुलींना टायफस झाला आणि मार्गो फेब्रुवारी किंवा मार्च १९४५ मध्ये मरण पावली. अॅनाने तिची बहीण गमावली होती आणि तिला खात्री होती की तिचे पालक ऑशविट्झमध्ये नक्कीच मरण पावले आहेत. ती स्वतः खूप आजारी होती. मार्गोच्या मृत्यूनंतर काही दिवसांनी तिचेही निधन झाले.

खरं तर, फ्रँक कुटुंबातील एक सदस्य वाचला. जानेवारी १९४५ मध्ये रशियन सैन्य पोलंडमध्ये आले. जेव्हा ते ऑशविट्झला पोहोचले तेव्हा त्यांनी उर्वरित कैद्यांना सोडले. अॅनाची आई छावणीच्या मुक्ततेच्या काही आठवड्यांपूर्वीच मरण पावली होती, पण ओटो जिवंत राहिला.

ऑशविट्झच्या सर्व कैद्यांना मुक्त करताना रशियन सैनिक.

अॅनाची गोष्ट काय सांगते .

७ मे १९४५ रोजी जर्मनीने शरणागती पत्करली आणि दुसरे महायुद्ध संपले. सहा वर्षांच्या युद्धानंतर जगात पुन्हा शांतता पसरली. फ्रँक एन. आणि मार्गोच्या शोधात ओटो आर्मस्टरडॅमला परतला. विविध छावण्यांमध्ये पाठवलेल्यांचे भवितव्य जाणून घेणे कठीण होते, परंतु जुलै १९४५ मध्ये ओटोला कळले की त्याच्या दोन्ही मुली मरण पावल्या आहेत. खरं तर, ओटो वगळता, तळघरात लपलेले सर्वजण मरण पावले होते.

मीप गीस

मिप गीज आता नव्वद वर्षांच्या आहेत आणि अजूनही आर्मस्टॅडममध्ये राहतात. तळघरात लपलेल्या कुटुंबांबद्दलच्या त्यांच्या करुणेबद्दल त्यांना अनेक सन्मानांनी सन्मानित करण्यात आले.

पण सगळं काही संपलं नव्हतं. मिप गीजकडे अजूनही अॅनाची डायरी होती. त्यानी ती ओटोला दिली. ओटोने अॅनची डायरी वारंवार वाचली. शेवटी, त्याने ठरवलं की त्याच्या कुटुंबाच्या लपून बसलेल्या जीवनाची कहाणी सर्वांनी वाचावी.

अनच्या पुस्तकाच्या विविध आवृत्यांचे मुखपृष्ठ

ओटोने ॲनच्या डायरीचे पुस्तकात रूपांतर केले, जे १९४७ मध्ये नेदरलॅंड्समध्ये प्रकाशित झाले. त्याचे अनेक भाषांमध्ये भाषांतर झाले. अमेरिकेत १९५२ मध्ये ॲन फ्रॅंक: *अ डायरी ऑफ अ यंग गर्ल* या नावाने ते प्रकाशित झाले. आजपर्यंत, त्याच्या २.५ कोटी प्रती विकल्या गेल्या आहेत. लेखिका होण्याचे स्वप्न पाहणारी ही मुलगी जगातील सर्वात प्रसिद्ध लेखिकांपैकी एक बनली आहे आणि तिच्या आयुष्यावर अनेक नाटके आणि चित्रपट बनवले गेले आहेत.

अनेक देशांमध्ये ॲनाचे स्मारक आहेत. जेव्हा लोक ॲनचा विचार करतात तेव्हा त्यांना तिच्या विनोदाचा, भविष्यातील तिच्या आशा आणि स्वप्नांचा आणि पूर्वग्रह आणि युद्धामुळे उद्ध्वस्त झालेल्या अनेक लोकांचाही विचार येतो.

ॲट्रॅक्टमधील ॲन फ्रॅंकचा पुतळा

एक ॲनिमेटेड चित्रपट

ॲनच्या कथेवर अलिकडेच एका फ्रेंच ॲनिमेटेड चित्रपटाचे रूपांतर करण्यात आले आहे. त्याचे नाव आहे ॲन फ्रॅंकची डायरी.

263 प्रिंसेनग्राख़्ट के सामने वाले कार्यालय।

२६३ प्रिन्सटेनखॅच येथील गोदामामागील संलग्नक अजूनही आहे. त्यातील खोल्या खूप पूर्वी रिकामे करण्यात आल्या होत्या, परंतु १९६० मध्ये ते ॲन फ्रँक्स हाऊस नावाच्या संग्रहालयात उघडण्यात आले. दरवर्षी, जगभरातून लाखो लोक पुस्तकांच्या कपाटांच्या मागे असलेल्या पायऱ्या चढून जातात. ते फ्रँक कुटुंब आणि त्यांच्या मित्रांनी आश्रय घेतलेल्या खोल्यांमधून भटकतात. ते कल्पना करण्याचा प्रयत्न करतात की दोन वर्षे तिथे लपून राहणे कसे असेल.

ॲनाची आवडती चित्रे अजूनही भिंतीवर आहेत आणि तिथे लपलेल्यांच्या काही वैयक्तिक वस्तू देखील प्रदर्शित केल्या आहेत.

जरी ॲना आणि तिच्या कुटुंबासोबत भयानक गोष्टी घडल्या, तरी ॲनला विश्वास होता की लोक जगाला एक चांगले ठिकाण बनवतील. “सर्व काही असूनही,” ॲनने तिच्या डायरीत लिहिले, “मला अजूनही विश्वास आहे की लोक खरोखरच मनाने चांगले असतात.”

ॲन फ्रैंक १९२९-१९४४